

Esén:

Sanje v mestu.

*Pod mojim oknom
avti bucé,
zvonijo tramvaji,
na postaji vlaki
v tuje kraje hité.*

*Zjutraj otroci v šolo hodijo
po neprijaznih ulicah,
né pozdravljajo jih ptički,
né zeleni grmički
in o zemljici nič ne vedó,
o kraški rdeči,
in bori jim nič ne povedó
o pomladanski sreči.*

*O spomlad, moj divni Kras,
k tebi bi rad nazaj,
rad bi deček v šolo hodil
med samimi gmajnami,
med borovimi tajnami,
rad bi učiteljici rožice nosil,
Marijo milosti prosil —
o maj, na Krasu maj!*

Fr. Pengov:

Slamica naše ljube Gospe.

Slama, ki je ležala v hlevcu, kjer je bil rojen naš Zveličar, ni bila prava žitna slama, kakor jo žanjemo na polju. Bilo je marveč praprotno listje in zelišče, ki se imenuje »lakota«, vmes pa tudi nekaj šentjanževe rože. Te rastline so cvetele dotlej poleti z neočitnim belim cvetjem, za katero se pa nihče ni kaj prida zanimal. V zimi so bile pa suhe in brez najmanjše lepote; tisto malo cvetje je bilo seveda že zdavnaj odpalo.